

máhána. Bylo proto z toho důvodu odvolání vyhověti.« Žal. úřad zároveň poznamenal, že ostatně převod ten jest osvobozen od dávky podle § 3 č. 3 prav. i § 52 zák. č. 44/27 Sb.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Žal. úřad zrušil platební rozkazy proto, že jako zmatečné akty nemohly vůbec nabýti právní moci, ježto byly vydány v době, kdy právo obce vyměřiti dávku bylo již promlčeno.

Stížnost popírá, že by byl žal. úřad povinen z moci úřední přihlížeti k tomuto promlčení, tvrdí, že v daném případě neměl práva otázkou tou se zabývati, ježto zcizitel v odvolání, jehož vyřízení je nař. rozhodnutí, námitky takové nevznesl, a namítá, že žal. úřad neměl věcně rozhodovati o odvolání k němu vzneseném, nýbrž měl odvolání odmítnouti, ježto — jak nižší stolice vyslovila, a odvolatel ve svém odvolání nepopřel — platební rozkazy, nebyvše zcizitelem včas vzaty v odpor, nabyly moci práva.

Popírá tedy stížnost, že by šlo o zmatečný akt, ježž mohl odvolací úřad z moci úřední odstraniti.

Námitku tu shledal soud důvodnou. Platební rozkaz, vydaný vyměřovacím úřadem v době, kdy promlčením pominulo již jeho právo vyměřiti dávku, není aktem absolutně zmatečným, nýbrž jen odporujícím předpisu § 27 prav., tudíž nezákonným. Pouhá nezákonnost správního aktu nebrání však tomu, aby nabyl právní moci. Nabyli-li však právní moci, pak není nadřizený úřad — není-li tu pozitivního předpisu, který by ho k tomu zmocňoval — oprávněn akt takový rušiti.

Okr. úřad v Bánovcích, přijav za své důvody usnesení obec. zastupitelstva v Podlužanech, zaujal věcné stanovisko k námitkám odvolání k němu podaného, vyslovil však zároveň, že platební rozkazy nabyly právní moci, ježto nebyly včas vzaty v odpor opravným prostředkem, tedy, že odvolání je nepřipustné. Ježto právní moc aktu vylučuje věcné jeho přezkoumání v řízení odvolacím, bylo povinností žal. úřadu, aby tento zřejmý vnitřní rozpor rozhodnutí okr. úřadu odstranil, a shledal-li správným zjištění nižší stolice, že zcizitel nepodal odvolání do platebních rozkazů včas a platební rozkazy nabyly proto moci práva, odepřel o odvolání k němu podaném rozhodnouti věcně.

Žal. úřad, veden jsa nesprávným právním názorem, že má právo platební rozkaz jako zmatečný zrušiti, poněvadž dávka je promlčena, postupu toho nezachoval, a zůstalo proto řízení po této stránce vadné. Ježto pak tato vada byla zaviněna nesprávným právním názorem žal. úřadu, nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.304.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Subjektivní momenty, jež vedly poplatníka k tomu, aby se k obecnímu vodovodu nepřipojil, jsou bez významu pro povinnost platiti všeobecné vodné podle pravidel o vybírání vodného (vlád. nař. č. 143/1922 Sb.).

(Nález z 27. února 1936 č. 11.019/36.)

V ě c: Marie B. v Chlumečku (adv. Dr. Miloš Panýr z Prahy) proti rozh. okr. úřadu v Čes. Krumlově z 24. října 1933 o všeobecném vodném.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 24. října 1933 zamítl okr. úřad v Českém Krumlově v postupu instancí odvolání Marie B. v Chlumečku do platebního výměru městyse Křemže z 5. června 1934 na všeobecné vodné v obnosu 140 Kč v podstatě z důvodu, že všeobecné vodné jest poplatkem obecním za umožnění bráti vodu z veřejného vodovodu, a to v daném případě připojením na vodovod a hydranty, a že motivy, které st-lku vedly k tomu, že této možnosti nevyužila, od placení poplatku neosvobozují.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvážil nss takto:

Stížnost namítá, že všeobecné vodné podle pravidel o vybírání vodného v obci Křemži, schválených usnesením zem. výboru v Praze ze 14. listopadu 1931, shodných se vzorcovými pravidly vlád. nař. č. 143/22 Sb., je platiti jen za skutečné užívání veřejného vodovodu.

Námítku tu neshledal soud důvodnou. Podle § 2 cit. pravidel platiti je všeobecné vodné za m o ž n o s t bráti vodu z veřejného vodovodu. Tím je míněna všeobecná možnost odebírat vodu, kterou obec poskytuje místnímu obyvatelstvu tím, že zřídila a udržuje obecní vodovod jako zařízení veřejné, k němuž lze se připojiti, nebo jinak z něho vodu užívat, aniž záleželo na tom, zda ten který dům skutečně je na vodovod připojen, nebo vodu z vodovodu skutečně bere.

Stížnost namítá, že cit. ustanovení výběrčích pravidel při tomto výkladu je neplatné, ježto není kryto ustanovením § 28 ob. fin. novely č. 329/21 Sb., na jehož základě byla pravidla ta vydána, a jenž opravňuje vybírati poplatky jako náhradu za užívání veřejných zařízení obecních.

Námítka ta není důvodna, neboť — jak nss rozvedl již ve svém nálezu Boh. A 4669/25 — znění cit. § 28 nenutí k úzkému výkladu, jaký mu stížnost dává; dlužno míti za to, že podle povahy zařízení obecního již tím, že se dává obyvatelstvu objektivní možnost užívat podle jeho vůle bez dalších předpokladů určitého veřejného zařízení obecního, je mu poskytnuto jeho užívání, a je dán titul pro požadování náhrady za tuto výhodu. Tak tomu je i tam, kde obec zřídí veřejný vodovod, k němuž má každý možnost se připojiti, nebo vodu z něho bráti.

Ze slov odst. 1 prov. nař. č. 143/22 Sb. k § 28 ob. fin. nov. »skutečně užívají« nic nedá se pro spornou otázku vyvoditi, ježto vykládá se tam jen rozdíl mezi příspěvkem podle § 26 a poplatkem podle § 28, nestanoví se však nijak pojem poplatku podle § 28, ani se poplatková povinnost neobmezuje jen na skutečné užívání zařízení obcí zřízeného.

Podle toho, co uvedeno, s u b j e k t i v n í h o s p o d á ř s k é momenty, jež vedly poplatníka k tomu, aby se k obecnímu vodovodu nepřipojil, jsou pro otázku platební povinnosti právně bezvýznamny. Že by st-lka neměla o b j e k t i v n ě možnost k vodovodu se připojiti, toho nenamítá, naopak je patrné, že tuto možnost připouští. Za tohoto stavu nebylo ani třeba, aby se soud zabýval námítkou stížnosti, že st-lka nemá možnosti bráti vodu z veřejných stoužanů obecního vodovodu.